

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 019078 18 Uvp
Banjaluka, 30.09.2020. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Strahinje Ćurkovića, kao članova vijeća, uz učešće Zdravke Čučak, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi R. V. iz S. (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj ... od 09.06.2016. godine tuženog Školskog odbora JU Škola P. K., B., u predmetu izbora i imenovanja direktora škole, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje rješenja Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 019078 17 U 2 od 25.12.2017. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 30.09.2020. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se uvažava, rješenje Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 019078 17 U 2 od 25.12.2017. godine se ukida i predmet vraća tom sudu na ponovni postupak.

O zahtjevu tužioca za naknadu troškova postupka odlučiće Okružni sud u Banjaluci.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem obustavljen je postupak po tužbi tužioca podnesenoj protiv uvodno označenog akta tuženog, pozivom na odredbu člana 20. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS).

Obustavu postupka sud obrazlaže razlozima da je tužilac dana 07.07.2016. godine podnio tužbu protiv osporenog akta, da je postupajući po istoj sud dana 12.07.2016. godine donio rješenje kojim ju je odbacio i predmet ustupio na dalji postupak Osnovnom sudu u Banjaluci kao stvarno i mjesno nadležnom sudu, da je to rješenje tužilac primio 15.07.2016. godine dostavljajući istog dana podnesak da odustaje od tužbe i traži da se predmet ne ustupa na postupak Osnovnom sudu u Banjaluci, da je tužilac dana 18.07.2016. godine dostavio podnesak kojim opoziva izjavu o odustajanju od tužbe (jer je bio u zabludi i jer ne poznaje pravne propise), koji opoziv izjave o odustajanju od tužbe sud nije uvažio, iznoseći stav da je izjava o odustajanju od tužbe u upravnom sporu neopoziva, jer je ovom svojom dispozitivnom radnjom tužilac prestao da zahtijeva sudsku zaštitu povrijeđenog subjektivnog prava, o čemu je jedinstvena višegodišnja sudska praksa. Sud je dodao da na drugačije odlučivanje ne može uticati nedokazana okolnost da je tužilac prilikom odustajanja od tužbe na dan 15.07.2016. godine bio u zabludi, kao ni okolnost što je Vrhovni sud Republike Srpske odlukom broj 11 0 U 019078 16 Už od 15.02.2017. godine ukinuo rješenje nižestepenog suda od 12.07.2016. godine, iznoseći stav da je predmetni spor upravni, a ne radni spor, o kome ima odlučiti okružni sud, kako je konačno i učinjeno pobijanim rješenjem na način da je postupak iz prednjih razloga obustavljen.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje tog rješenja (u daljem tekstu: zahtjev), nazvanim „žalba“ tužilac pobija njegovu zakonitost zbog povrede pravila postupka koja je od uticaja na rješenje stvari. U zahtjevu iznosi da nižestepeni sud nije postupio po uputama Vrhovnog suda Republike Srpske datim u rješenju broj 11 0 U 019078 16 Už od 15.02.2017. godine, kojim je nesporno naložio da se ponovi postupak, pri čemu je sudija koji je donio i prethodno ukinuto rješenje od 12.07.2016. godine opet postupao u predmetnom upravnom sporu, što tužilac smatra bitnom povredom zakona, navodeći da iz obje odluke pomenutog sudije proizilazi njegova očigledna pristrasnost i neobjektivnost. U nastavku iznosi istorijat provedenog upravnog postupka u kome je osporenim aktom od 09.06.2016. godine za direktora škole izabrano drugo lice D. B., koji akt tužilac smatra nezakonitim iznoseći opširno razloge za svoje navode, zbog čega je dana 07.07.2016. godine i podnio tužbu Okružnom sudu u Banjaluci. Ne spori da je nakon prijema prethodnog rješenja nižestepenog suda od 12.07.2016. godine, dostavio dana 15.07.2016. godine podnesak kojim povlači tužbu, ali je to učinio greškom i usljed zablude, zbog čega je već dana 18.07.2016. godine dostavio novi podnesak kojim odustaje od povlačenja tužbe tražeći nastavak postupka, što nižestepeni sud ne prihvata, iako se volja tužioca da nastavi postupak ogleda i u tome što je protiv rješenja nižestepenog suda od 12.07.2016. godine izjavio žalbu koju je uvažio Vrhovni sud Republike Srpske odlukom broj 11 0 U 019078 16 Už od 15.02.2017. godine, nalažući da se u ponovljenom postupku o tužbi odluči u okviru ovog upravnog spora, na koje upute se postupajući sudija oglušio donoseći rješenje o obustavi postupka. Konačno predlaže da ovaj sud zahtjev uvaži i pobijano rješenje ukine, a postavio je i zahtjev da se tuženi obaveže da mu nadoknadi troškove upravnog spora.

Tuženi u odgovoru na zahtjev navodi da jednoglasno osporava i „odbacuje“ zahtjev tužioca smatrajući da navodi iz istog ničim ne dovode u pitanje pravilnost pobijanog rješenja.

D. B., zainteresovano lice, dostavila je odgovor na zahtjev u kome navodi da je isti neosnovan i da se iznesenim uvredljivim, sugestivnim i proizvoljnim navodima ne dovodi u pitanje zakonitost pobijanog rješenja. Smatra da je neophodno iznijeti da su ovi navodi proizvod „bolesne ambicije“ tužioca da bude direktor škole, pa u nastavku iznosi da je on i sa ranijim direktorom bio u sporu koji je izgubio, obrazlažući dalje kakvim je sve pritiscima od strane tužioca i njegove supruge izložena svakodnevno, iako nikada i ničim nije dala povod za takvo ponašanje, naprotiv uvijek je isključivo podržavala porodicu V. u njihovim brojnim zahtjevima. Dodaje da je ona za direktora škole izabrana u zakonito okončanom postupku sporeći sve suprotne tvrdnje tužioca, konačno predlažući da ovaj sud zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijano rješenje i odgovore na zahtjev po odredbi člana 39. ZUS, kao i cjelokupne spise upravnog spora i predmetne upravne stvari, odlučeno je kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Pobijanim rješenjem obustavljen je postupak u predmetnom upravnom sporu po tužbi tužioca podnesenoj protiv osporenog akta tuženog od 09.06.2016. godine pozivom na odredbu člana 20. ZUS, uz stav da su ispunjeni uslovi za primjenu ove odredbe, jer je tužilac dana 15.07.2016. godine nižestepenom sudu dostavio jasan i nedvosmislen podnesak da odustaje od tužbe podnesene protiv osporenog akta od 09.06.2016. godine.

Odluka nižestepenog suda nije pravilna, niti zakonita. Nije sporno da odredba člana 20. ZUS propisuje da tužilac može odustati od tužbe sve do donošenja sudske odluke, u kom slučaju nadležni sud rješenjem obustavlja postupak, kako to i sud navodi u pobijanom rješenju, ali dalje gubi iz vida nespornu okolnost da je tužilac dana 18.07.2016. godine u spis dostavio podnesak

kojim opoziva izjavu o odustajanju od tužbe, navodeći razloge za takvo postupanje. Nižestepeni sud cijeni da ovaj podnesak tužioca od 18.07.2016. godine (opoziv izjave o odustajanju od tužbe) nema nikakvog pravnog značaja, jer stranka u upravnom sporu ne može opozvati izjavu o odustajanju od tužbe, o čemu je saglasna „višegodišnja sudska praksa“, što nije pravilno zaključivanje.

Naime, ovaj stav suda bi bio ispravan samo u situaciji da ZUS sadrži izričitu odredbu koja bi propisivala da se izjava stranke o odustajanju od tužbe ne može opozvati, a kako takva odredba ne postoji u ZUS, nema osnovanog razloga da se stranci (tužiocu) uskrati ova procesna mogućnost, bez obzira na razloge zbog kojih čini opoziv izjave o odustajanju od tužbe. Dakle, nema nikakve zapreke da tužilac koji prije donošenja sudske odluke odustane od tužbe, što predstavlja dispozitivnu radnju stranke, istom takvom radnjom opozove izjavu o odustajanju od tužbe, ali samo pod uslovom da je taj „opoziv izjave o odustajanju od tužbe“ koji faktički ima karakter nove tužbe u upravnom sporu, učinjen u roku od 30 dana od dana kada je tužilac primio osporeni akt od 09.06.2016. godine, što je inače prekluzivni rok za podnošenje tužbe u upravnom sporu propisan odredbom člana 15. stav 2. ZUS.

Zbog svog pogrešnog pravnog tumačenja, nižestepeni sud nije ni utvrđivao da li je „opoziv izjave o odustajanju od tužbe“ koji je učinjen podneskom tužioca od 18.07.2016. godine dat u okviru tridesetodnevno roka iz odredbe člana 15. stav 2. ZUS (štaviše u upravnom spisu tuženog nije ni dostavljen dokaz o datumu uručenja osporenog akta tužiocu, koji je sud dužan pribaviti), a od koje okolnosti zavisi odlučivanje u predmetnom upravnom sporu, jer ako je tužilac opozvao izjavu o odustajanju od tužbe i zatražio nastavak postupka u okviru roka od 30 dana od dana prijema osporenog akta od 09.06.2016. godine, ne bi bili ispunjeni uslovi za obustavu postupka, a samo ako je konkretni opoziv izjave o odustajanju od tužbe dat izvan pomenutog roka iz odredbe člana 15. stav 2. ZUS, bili bi ispunjeni uslovi za obustavu postupku propisani odredbom člana 20. ZUS.

Iz prednjeg izlaganja slijedi da je nižestepeni sud učinio povredu pravila postupka koja je od uticaja na rješenje stvari iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS, kada je bez utvrđivanja prednje okolnosti postupak obustavio, na čemu osnovano insistira tužilac u zahtjevu, zbog čega se isti uvažava, pobijano rješenje ukida i predmet vraća nižestepenom sudu na ponovni postupak shodno odredbi člana 40. stav 1. i 3. ZUS, u kome će donijeti novu odluku shodno uputama ovog Vrhovnog suda.

Odluka o troškovima spora iz stava 2. izreke presude se zasniva na odredbi odredbi člana 49. stav 4. ZUS u vezi sa odredbom člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 58/03-61/13).

Zapisničar
Zdravka Čučak

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podrašćić

